

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce:

L. S.

státní příslušnost Ukrajina

toho času Pobytové středisko Havířov

sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-510/LE-BA04-BA04-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 2. 3. 2020 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-510/LE-BA04-BA04-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce má za to, že žalovaný založil své závěry na obecných zprávách o zemi původu žalobce, opomněl zásadu individualizace, nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neobstaral si dostatek podkladů a informací osvědčujících nebo vyvracejících skutečnosti tvrzené žalobcem. Žalobce připomněl, že specifikem zjištění skutkového stavu pro naplnění ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyhodnocení toho, zda nehrozí, že s žadatelem nebude zacházeno hůře než s ostatními osobami, které by byly případně vráceny do dané bezpečné země. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013-19. V případě žalobce není možné tvrdit, že není na místě pečlivě hodnotit jeho situaci, neboť nelze vyloučit, že žalobce může být pronásledován za svůj politický názor a orientaci, mj. s ohledem na to, že odešel do Ruska, kde žil delší dobu a na Ukrajinu se nevrátil, obávaje se hrozby ze strany části své rodiny, když na Ukrajině i zanechal své 3 děti. Zvláště v případě Ukrajiny není možné institut bezpečné země aplikovat zcela mechanicky a bez bližších pochyb, a to i z toho důvodu, že Ukrajina byla přidána na seznam bezpečných zemí teprve vyhláškou č. 68/2019 Sb. ze dne 23. 3. 2019, která nabyla účinnosti nedlouho předtím, než žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že žalovaný v průběhu správního řízení na základě informací o politické situaci na Ukrajině a stavu dodržování lidských práv a také na základě výpovědi žalobce shledal, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce uvedl, že do EU se přijel porozhlédnout, v ČR se ocitl náhodou po krádeži dokladů a chce zde nyní zůstat s ohledem na názorové neshody s jeho příteli či částí rodiny; uvedené nelze podřadit pod azylově relevantní důvody. Žalobce také potvrdil, že na Ukrajině neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami. Žalovaný připomněl judikurní závěry, že ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. ve Sb. NSS č. 1749/2009).

Zjištění z obsahu správních spisů

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 12. 2019 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění, a to so hledem na předchozí rozhodnutí policie o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 10. 2019. Dne 27. 12. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl informace o své osobě, a to že poslední bydliště na Ukrajině měl v Ivanofrankovské oblasti. Z Ukrajiny odjel poprvé cca před 5 měsíci přes Maďarsko a Slovensko soukromým mikrobusem bez zastávek. Přijel zde pracovat. K důvodům žádosti dále uvedl, že když byl v roce 2014 Majdan, on podporoval prezidenta Janukoviče, poté mu to bylo vyčítáno, odjel znovu do Ruska, kde neměl status trvalého pobytu. Po návratu na Ukrajině nemůže pokojně žít. V pohovoru ke své žádosti dále uvedl, že na západní Ukrajině je úplně jiná politika, nemůže normálně komunikovat kromě své matky a dětí, měl problémy se spoluobčany kvůli svému přesvědčení. Jiné problémy – se státními orgány či policií – neměl.
5. Ve správním spise je založena Informace OAMP: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července roku 2019 a informace MZV ČR z 15. 8. 2019 k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu.
6. Dne 5. 2. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce neměl co uvést, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
7. Následně dne 18. 2. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha o legalizaci pobytu. Žalovaný uzavřel, že Ukrajina je hodnocena jako bezpečná země původu (kromě Krymu a části Doněcké a Luhanské oblasti), nedochází k pronásledování ani k mučení či nelidskému zacházení či k trestům a hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu. Žalobce neměl nikdy ve vlasti žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. Ivanofrankovská oblast, v níž měl žalobce své poslední bydliště, je plně pod kontrolou vlády Ukrajiny.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,

1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
11. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
12. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
13. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Pro rozhodnutí v dané věci je především podstatné vyhodnocení obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce ve spojení s informacemi o Ukrajině jako bezpečné zemi původu. Krajský soud má za to, že žalovaný zcela správně vyhodnotil informace obsažené v listině Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července roku 2019, s jejímž obsahem byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen, přičemž nenavrhl doplnění dokazování a netvrdil další skutečnosti ke své žádosti. S ohledem na skutečnost, jak správně připomněl žalovaný, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu a že ze strany žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by byť náznakem měly vést k závěru o tom, že v případě žalobce se o bezpečnou zemi původu jednat nemůže, nelze přiznat důvodnosti žalobních námitek. Soud přisvědčuje žalovanému, že za takové skutečnosti nelze považovat žalobcovy subjektivní pocty stran názorových neshod se spoluobčany, přáteli či rodinou.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námítka důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. března 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

[Zadejte text.]

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje